

[Anker Jørgensen.]

regeringen vil tale mere om det, for det er jo en kendsgerning, at det netop er blevet et problem under denne regering. Regeringen og statsministeren har sagt til os, at det var nødvendigt med en hestekur; så etablerede man en hestekur i 1968 og 1969, og resultatet blev, at betalingsbalancen blev forringet med over 50 pct. til et underskud på 3,3 milliarder kr. Det er det, der får os til at være lidt skeptiske med hensyn til, om de finanspolitiske løsninger er de eneste. Vi siger ikke, at der ikke skal føres finanspolitik, tværtimod; vi erkender behovet for det. Men en så ensidig køren på disse ting mener vi er forkert, især når disse ting føres frem på en måde, der for det første har uheldige sociale virkninger og for det andet har den virkning, at det særlig er lønmodtagerne, der skal klare det finanspolitiske problem. Endelig er det jo også et spørgsmål om psykologi. Det kan ikke nytte noget at tro, at økonomi og finanspolitik bare er regnestykker; det er også et spørgsmål om psykologi. Lad mig her nævne, at det er en kendsgerning, at industrieksporten sidste år steg med 21 pct. Der er altså lavet mere på vore arbejdspladser end nogen sinde tidligere, og det er ikke et godt grundlag for at komme og sige, at nu skal vi endelig spænde livremmen gevaldigt ind.

Økonomiministeren sagde, at jeg kom med det råd simpelt hen at lempe. Bemærk nu graden af den lempelse, vi foreslår. Det er jo ikke sådan, at vi siger hu-vej, at der er halvanden milliard kroner og formentlig mere i overskud, og at det skal vi endelig have brugt. Vi kommer ret beskedent og siger, at vi mener, det er forsvarligt at lempe så meget på finanspolitikken, og at denne lempelse fortrinsvis skal hjælpe dem, der er socialt dårligst stillet.

Endelig vil jeg sige, at det da også er et spørgsmål — og det sagde ministeren alt for lidt om — om ikke man ved siden af finanspolitikken kunne gøre noget ved den pengepolitik, der føres, og herunder igen renteaftalen. Læg mærke til, at man kryber uden om dette, som jeg synes, både reelt økonomiske, men også psykologiske punkt i forbindelse med en løsning af de samlede økonomiske problemer.

Jeg vil gerne understrege, at det er en

kendsgerning, at vi ville have været bedre stillet, hvis f. eks. den ATP- eller udvidede ITP-fond, vi foreslog den 9. oktober 1967, var blevet til virkelighed. Det ville have hjulpet på i hvert fald en del af de finansielle og økonomiske problemer, der nu findes.

Jeg vil gerne indskyde her, at jeg har været meget tilfreds med, at statsministeren i en udtalelse til Politiken i forgårs har sagt, at man ligesom har lagt tankerne om en huslejeudligning via en forhøjelse af huslejen i den gamle boligmasse på is. Jeg ved ikke, om vi skal regne med, at den endeligt er lagt væk, men det er altså nævnt af statsministeren, og det vil jeg gerne notere med en vis tilfredshed; det var jo fremme i debatten den 29. januar.

Jeg tror, det var hr. Henry Christensen, der spurgte, om vi ville afstå fra flere udgiftsstigninger i det kommende år. Må jeg sige, at diskussionen her sker på grundlag af finanslovforslaget, hvor der er regnet med så og så mange udgifter og så og så mange indtægter og så dette milliardoverskud. Det er på denne baggrund, vi foreslår nogle udgiftsstigninger, som vi mener der er dækning for i dette kasseoverskud. Jeg vil gerne tilføje, at hvis man fra regeringens side havde forslag om en betydelig udbygning på f. eks. sociale og uddannelsesmæssige områder, som gik ud over det, der allerede er foreslået, ville vi som et ansvarligt parti være villige til at drøfte, hvordan udgifterne skulle klares. Men vi mener stadig væk, at en stramning på halvanden milliard kroner eller formentlig mere er for stærk, og det skal med i vurderingen af vores ansvarlighed.

Hr. Niels Helveg Petersen sagde, at det ikke var administrativt muligt at klare de problemer, som en nedsættelse af trækprocenten eller en gennemførelse af et højere lønmodtagerfradrag bevirker. Jeg vil gerne indrømme, som jeg gjorde det i mit første indlæg, at der er visse administrative problemer i det; men når regeringen har undladt at forsøge at finde en fællesnævner, dengang skatteprocenten sattes, er vi som opposition nødt til igen og igen at markere, hvad vi mener ville have været den rigtige politik, og som man husker, sagde vi 82 pct., mens regeringen sagde 95 pct. Vi var også dengang meget forhandlingsvillige, men der